ΕΤΟΣ Η — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 19 Ἰουνίου 1894 — Ἀριθ. 357

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἀνεχώρησεν ἡ κ. Καλλιρρόη Παρρὲν εἰς Κωνσταντινούπολιν χάριν ἀναψυχῆς· κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας της τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἀναλαμβάνει ἡ ἀδελφή αὐτῆς δις Ἀθηνᾶ Σιγανοῦ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ θύματα τῆς ἐποχῆς Γ'.—Μία ἡρωὶς (ὑπὸ Σωτηρίας Ἀλιμπέρτη).—Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος.—Οἱ Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταί. Παναγιώτης Σοῦτσος, (ὑπὸ Εὐφρασίας Κετσέα).—Εἰκὼν Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ δος Μαρίας Η. Κωστοπούλου). Ἐξετάσεις.—Οἱ κερδίσαντες ἀριθμοὶ τοῦ λαχείου τοῦ Ἡμερολογίου τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Γ'.

Ἡ ἡμέρα τοῦ ἀγῶνος, ἡ ἡμέρα τοῦ θριάμβου ἢ τῆς καταισχύνης καὶ τῆς ταπεινώσεως ἀνατέλλει τέλος. Αἱ μικραὶ νεάνιδες μὲ τὰς καθαρίους ἐορτινὰς ἐνδυμασίας των, οἱ μαθηταὶ μὲ τὰς καινουργεῖς στολάς των, χλωμοί, μὲ αἷμα ἀτάκτως κυκλοφοροῦν καὶ στιγματίζον ἀκανονίστως τὸ πρόσωπον καὶ τὸν λαιμὸν μὲ ἐρυθρᾶ ἴχνη, κάθηνται εἰς τὰς θέσεις των. Αἱ καρδίαι των κτυποῦν, κτυποῦν, ὡσεὶ θέλουσαι, νὰ φύγουν μακρὰν ἀπὸ τὴν κριτήριον ἐκείνην κόλασιν. Αἱ ἰδέαι των συγκεχυμέναι ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ των ὡς ἐν ἀνεμοζάλῃ συμφυρόμεναι σκοτίζουν τὴν παιδικὴν μνήμην τόσον, ὥστε διὰ μίαν στιγμὴν οὐδὲν πλέον μένει ἀποτυπωμένον ἐν αὐτῇ ἐξ ὅσων μετὰ τόσου κόπου, μετὰ τόσων ἀγώνων ἀπεταμιεύθησαν. Παρέχουν πιστὴν εἰκόνα τοῦ ὑποδίκου, ὅστις ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου ἀναμένει τὴν τρομερὰν ἀπόφασιν. Βλέπουν καὶ δὲν βλέπουν. Ἀκούουν καὶ δὲν ἀκούουν. Τὴν στιγμὴν μάλιστα, καθ' ἣν καλοῦνται νὰ ἐξετασθοῦν, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ διδάσκαλος ἢ ἡ διδάσκαλος ἀπαγγέλλει τὸ ὄνομά των, τότε ὅλον τὸ αἷμά των συνωθεῖται εἰς τὴν καρδίαν των, τὸ ἐξηντλημένον σῶμά των παγόνει, αἱ χεῖρές των τρέμουν, οἱ πόδες των κλονίζονται καὶ ὡς αὐτόματα, ὡς μηχαναὶ ἑτεροκίνητοι, μεταβαίνουν νὰ ἐξετασθοῦν.

Οἱ γονεῖς ἀπὸ τὰς θέσεις των, ἡ φιλόστοργος δὲ μήτηρ μὲ τὴν ὡραίαν ἐσθῆτά της, ἐξηπλωμένη εἰς τὸ ἀναπαυτικὸν κάθισμά της, συγκινεῖται ὀλίγον διὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην ὠχρότητα, ἀλλ' ἔχει τὸ ριπίδιόν της καὶ ἀερίζεται καὶ κρύπτεται ὄπισθέν του ἀναμένουσα. Ὁ πατὴρ ὤ! αὐτὸς εἶναι βέβαιος σχεδὸν ὅτι τὸ τέκνον του θὰ ἐπιτύχῃ. Μήπως ὅλον τὸ ἔτος δὲν ἐπλήρωνε τακτικὰ τὰ δίδακτρά του! μήπως ὁ μικρὸς ἢ ἡ μικρὰ δὲν σκοτόνωνται εἰς τὸ γράψιμον καὶ τὴν μελέτην, ἰδίως κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνας. Θὰ δρέψωμεν τοὺς καρποὺς τῶν κόπων των καὶ τῶν θυσιῶν μας, λέγει πρὸς φίλον του. Ἄ! τὸ σχολεῖον εἶναι λαμπρόν! Τὰ παιδιὰ ἐργάζονται ὡς σκυλιά, φίλε μου· τρεῖς ὥρας μελέτη καὶ τρεῖς γράψιμον κάθε βράδυ. Ἄ! ἐδῶ δὲν χωρατεύουν. Καὶ ἐνθουσιασμένος διότι τὸ μικρὸν ἐκτὸς τῆς ἑπταώρου εἰς τὸ σχολεῖον ἐργασίας, διαθέτει καὶ κατ' οἶκον ἓξ ἔτι ὥρας πρὸς μελέτην, ἀναμένει ὁ φιλόστοργος πατὴρ νὰ δρέψῃ τοὺς καρποὺς τῶν θυσιῶν του.

Ὁ διδάσκαλος ἢ ἡ διδάσκαλος συγκεκινημένοι, μὲ τὸ στόμα στεγνὸν, μὲ τὰς παρειὰς ἐρυθράς, θέτουν τὰ ζητήματά των, προβάλλουν τὰς ἐρωτήσεις των. Εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ δειλίαν, ἐφόσον προχωροῦν μὲ περισσοτέραν ἐλευθερίαν, ἀναλόγως τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἐξεταζομένων. Τὰ παιδιὰ ἀναλόγως τῆς φυσικῆς ἀντοχῆς των εἰς τοιούτους κόπους καὶ συγκινήσεις ἢ συναθροίζουν πᾶσαν τὴν ὑπολειπομένην αὐτοῖς δύναμιν, συνέρχονται καὶ κατορθοῦν νὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ ἀπαντήσουν, ἢ τὰ χάνουν, τρέμουν καὶ ψιθυρίζουν ἀκατάληπτα πράγματα διὰ μέσου τῶν ὀδόντων των.

Ἐὰν ὁ διδάσκαλος εἶναι νευρικὸς—καὶ συνήθως οἱ διδάσκαλοι καὶ νευρικοὶ καὶ σκαιοὶ εἶναι,—τότε λαμβάνουν ὕφος δημοσίου κατηγόρου καὶ ἀνηλεῶς ἀπαριθμοῦν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, ἐνώπιον τῶν γονέων τὰ ἐλαττώματα, τὰς κακίας τοῦ μικροῦ ἢ τῆς μικρᾶς. Πολλάκις καὶ μεταξύ των οἱ κύριοι οὗτοι—διότι οἱ ἄνδρες εἶναι πάντοτε ἀνηλεέστεροι μὲ τὰ παιδιὰ—εἰρωνεύονται τὸν μικρὸν κατάδικον καὶ τὸν χλευάζουν σαρκαστικῶς καὶ εὐφυολογοῦν τὰς σκληροτέρας καὶ κτηνωδεστέρας εὐφυολογίας εἰς λογαριασμόν του. Ἐὰν μάλιστα τὸ παιδὶ ἦτο ὀλίγον ζωηρὸν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, ἢ ἐὰν ἀνήκῃ ὁ πατήρ του εἰς ἀντίθετον πρὸς τὴν τοῦ προστάτου τοῦ διδασκάλου πολιτικὴν μερίδα καὶ τὸν ἐπολέμησεν, ἢ ἐὰν δὲν τὸν προσέλαβον προγυμναστὴν — αὐτὰ συμβαίνουν κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ δημόσια Σχολεῖα καὶ Γυμνάσια — τότε ὁ διδάσκαλος ἐκδικεῖται. Ἐὰν ὁ μαθητὴς ἀπαντᾷ καλῶς, ζητεῖ νὰ τὸν ἐμπερδεύσῃ, νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὰ χάσῃ προβάλλων ἐρωτήσεις ἀκαταλογίστους, ἀπαιτῶν ταὐτοχρόνως τὴν κλίσιν διαφόρων ἀνωμάλων ἐπιθέτων καὶ ὀνομάτων ἢ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα οὔτε ἐδίδαξέ ποτε.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι τὰ συνεχῶς ὀκνηρὰ ἀλλ' αὐθάδη καὶ ἀναίσθητα παιδιὰ κατορθοῦν νὰ ἐπιδείξουν γνώσεις, ἐνῷ πράγματι οὐδὲν εἰξεύρουν, ἐνῷ τὰ σεμνά, τὰ εὐαίσθητα, τὰ συνεσταλμένα καὶ ἐὰν εἰργάσθησαν καὶ ἐμόχθησαν ὅλον τὸ ἔτος καὶ ἐὰν πολλὰς ἀπέκτησαν γνώσεις, διότι ἡ φωνή των τρέμει, ἢ διότι τὸ πνεῦμά των καταπεπονημένον ἀδυνατεῖ πλέον νὰ τὰ ὑπηρετήσῃ, φαίνονται ἀγνοοῦντα τὰ στοιχειώδη ἐντελῶς πράγματα, θορυβοῦνται, ἐρυθριοῦν, τὰ χάνουν καὶ μεταβαίνουν εἰς τὴν θέσιν των ἐντροπιασμένα, ἀπηλπισμένα, ἀπογοητευμένα, δεχόμενα ὡς παρηγορίαν καὶ τὰ κερασυνοβόλα τῶν γονέων βλέμματα, καὶ περιμένοντα ἐπιπλήξεις καὶ τιμωρίας καὶ γρύνιας ὡς ἀμοιβὴν καὶ ἱκανοποίησιν τῶν κόπων των.

Καὶ ὡς ἐπισφράγισις ἐπέρχεται ἡ ἀπόρριψις τοῦ μαθητοῦ ἢ τῆς μαθητρίας, ἡ ἀπόφασις ὅπως καὶ κατὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος εἰς τὴν αὐτὴν μείνῃ τάξιν, ἢ ἡ ἀπονεμὴ βαθμοῦ μικροῦ, βαθμοῦ ἐξευτελιστικοῦ, ὅταν οἱ ἄλλοι οἱ οὔτε κατὰ τὸ δέκατον τοῦ ὅσον αὐτὸς εἰργάσθη ἐργασθέντες διότι τοῖς ἔτυχε κάτι τὸ ὁποῖον κατὰ σύμπτωσιν εἶχον μάθει τὴν πρωΐαν ἐκείνην, προβιβάζονται μὲ βαθμὸν «λίαν καλῶς», ἢ «ἄριστα» καὶ ἐπαινοῦνται καὶ δέχονται συγχαρητήρια παρὰ τῶν παρισταμένων.

Ὅταν δὲ κατόπιν ἀναγινώσκομεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ὁ νεαρὸς μαθητὴς τοῦ γυμνασίου Βώλου ἢ Ἀθηνῶν ηὐτοκτόνησε διότι δὲν ἐπροβιβάσθη, κινοῦμεν τοὺς ὤμους καὶ συμφωνοῦμεν κατὰ τὸ πολὺ μὲ τὸν διαφορογράφον, ὅστις ἀποδίδει τὴν αὐτοκτονίαν ταύτην εἰς ἐπιδημικὴν αὐτοκτονιῶν σύμπτωσιν, ἢ εἰς κακῶς ἐννοουμένην παιδικὴν φιλοτιμίαν.

Ἐὰν ὅλαι καὶ ὅλοι μας κατεδεχόμεθα νὰ ψυχολογῶμεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀλίγον ἐπὶ τοῦ μικροκόσμου αὐτοῦ τῶν παιδιῶν καὶ ἀδελφῶν μας, ἐὰν ὀπισθοδρομούσαμεν ἔτη τινὰ καὶ ἐπανηρχόμεθα εἰς τὴν ἡλικίαν των καὶ τὰ βάσανά των, ἐὰν ἐθέτομεν τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῆς αἱμασσούσης πληγῆς τῶν παιδικῶν ψυχῶν των, τότε ἀντὶ νὰ κινῶμεν τοὺς ὤμους διότι ἓν θῦμα τοῦ μωροῦ, τοῦ ἀκαταλογίστου αὐτοῦ παιδαγωγικοῦ καθεστῶτος, ἐν παιδίον πρὸ τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ μόλις εἶχεν ἀνοίξει τὰς πρώτας του ὡράιου καὶ μαγικοῦ βιβλίου της σελίδας, ἐπροτίμησεν αὐτῆς τὸν μαῦρον, τὸν ψυχρόν, τὸν παγερὸν θάνατον, θὰ ἐξανιστάμεθα, θὰ ἠγανακτοῦμεν, θὰ διεμαρτυρόμεθα καὶ θὰ ἀπητοῦμεν ὅλαι καὶ ὅλοι μας ὀλίγην φιλανθρωπίαν, ὀλίγην συμπάθειαν, ὀλίγον οἶκτον διὰ τὰ δυστυχῆ μικρά μας.

Θὰ ἐπεβάλομεν, θὰ ἀπητοῦμεν ὄχι μόνον τὴν κατάργησιν τῶν ἐτησίων προφορικῶν δημοσίων ἐξετάσεων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνθρωπινωτέραν διαρρύθμισιν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων μας.

Ὅταν δὲ εἰς ἄλλην ἐφημερίδα ἀναγινώσκομεν ὅτι μαθηταὶ ἀπεπειράθησαν νὰ πυροπλήσουν τὸ γυμνάσιον τῆς Λαμίας ἢ ἐπυροβόλησαν τὸν καθηγητὴν ἢ τὸν γυμνασιάρχην διότι τοὺς ἀπέρριψε, δὲν θὰ ἐλέγομεν ἀπελπιστικῶς ὅτι ἡ νέα γενεὰ διεφθάρη καὶ ὅτι εἰς τὰ παιδικὰ στήθη ἐδρεύουν συνεχῶς ἔνστικτα κακούργων. Θὰ ἀνωμολογοῦμεν, ὅτι οἱ μικροὶ ὡς καὶ οἱ μεγάλοι ἀδικούμενοι ἀμύνονται, καταδιωκόμενοι, βασανιζόμενοι, μαρτυροῦντες ἐκδικοῦνται ἐπὶ τέλους. Καὶ ὅτι ἡ ζωὴ ἑνὸς τυράννου εἶναι μηδὲν ἀπέναντι τόσων θυμάτων, τόσων ἠθικῶν ἐκτροχιάσεων, τόσου κατεστραμμένου μέλλοντος ὑπάρξεων, αἱ ὁποῖαι ἀντὶ νὰ ἐνισχύωνται καὶ νὰ ἐφοδιάζωνται εἰς τὸ σχολεῖον διὰ τὸν μέγαν τῆς ζωῆς ἀγῶνα, χάνουν καὶ τὸ ὀλίγον θάρρος των καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγάπην καὶ ὅλα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τὰ ἔμφυτα εἰς τὴν παιδικὴν καρδίαν.

ΜΙΑ ΗΡΩΪΣ

Ἡ Βουβουλίνα ἦτο ὡραία,
Εἶχε τὰ βήματα στιβαρὰ
Καὶ ὡς ἡ Ἄρτεμις κολοσσαία
Ἐπεριπάτει καὶ φοβερά.
Μεγάλα εἶχεν ὄμματα Ἥρας
Καὶ βλέμμα σπεῖρον γοργοὺς σπινθῆρας
Τὸ χρυσοκέντητον ἔνδυμά της
Ζώνη συνέσφιγγεν ἀργυρά,
Καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς τὰ πλευρά της
Σπάθη ἐκρέματο ἠχηρά.

(Αλ. Σοττσος)

Μπουμπουλίνα. Πόσον μέγα ὄνομα! Ποίαν γοητείαν περικλείει! Εἶναι ἡ Ἀμφιτρίτη, ἡ Τριτωνίς, ἡ Πρόμαχος Ἀθηνᾶ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Πατρὶς καὶ Ἐλευθερία. Ἰδοὺ ὁ βίος τῆς ἡρωΐδος. Ἰδοὺ ὅ,τι γενναῖον, φιλόπατρι καὶ φιλόστοργον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἱστορία τῆς γυναικὸς τῶν ἀγωνιζομένων ἐθνῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος καὶ κατὰ τοῦ ζυγοῦ τῆς τυραννίας!

Οἱ Ἕλληνες ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τῆς καταθλιπτικῆς δουλείας, ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν εἶχον τὴν γυναῖκα οὐ μόνον σύντροφον τοῦ βίου των, ἀλλὰ καὶ συνεργὸν τῶν ἀγώνων καὶ ὅπλων, μεριζομένην τὴν εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν. Ὁ ἐξόχως θρησκευτικὸς καὶ πατριωτικὸς βίος καὶ αἱ ἐθνικαὶ παραδόσεις παρεσκεύαζον τὴν Ἑλληνίδα ἑτοίμην πρὸς πᾶσαν θυσίαν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀνὰ πᾶσαν πόλιν, ἀνὰ πάντα βράχον τῆς ἑλληνικῆς γῆς, εἰς ἑκάστην νῆσον τοῦ κυανοῦ ἀρχιπελάγους αἱ Ἑλληνίδες ἤγειραν βωμὸν τῇ θεᾷ Φιλοπατρίᾳ καὶ ἀγήρω ἔστησαν τρόπαια τῆς καρτερόψυχίας, τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τῆς αὐταπαρνήσεώς των.

Εἰς τὸν ὑψιτενῆ καὶ ἀπορρῶγα βράχον τοῦ Ἀργολικοῦ, εἰς τὴν δίδυμον τῆς Ὕδρας ἀδελφήν, εἰς τὴν μυρωμένην νῆσον

τῶν Σπετσῶν, ἧς τὰ κάλλη αἱ ἠδύλαλοι ἀηδόνες ψάλλουσι, κεῖται μνημεῖον σεπτὸν καὶ ἀθάνατον τῆς γυναικείας δόξης. Τοῦτο δὲν ἐλάξευσε σμίλη καλλιτέχνου, δὲν τὸ ἐρράντισε μὲ ἄνθη Μαΐου ἡ μνήμη τῶν Ἑλληνίδων, ἀλλὰ μόνος ὁ χρόνος εὐλαβούμενος διατηρεῖ αὐτὸ ἄθικτον εἰς τὰς στοργικάς του ἀγκάλας, ἡ σμαραγδώδης χλόη καλύπτει μὲ τὸν πολύχρωμον μανδύαν της καὶ τὰ ἀντιπαρερχόμενα νέφη δροσίζουσι μὲ τὰς μαρμαρυγώδεις σταγόνας των. Ἀπέριττον καὶ σεμνὸν τὸ λησμονημένον τοῦτο μνημεῖον ἐγκλείει εἰς τὰ στέρνα του τὰ ὀστᾶ τῆς Λασκαρίνας Μπουμπουλίνας.

Ἡ ἡρωὶς Μπουμπουλίνα ἐγεννήθη ἐν Σπέτσαις ὅτε ἐκυοφορεῖτο ἐν ταῖς καρδίαις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἡ ἰδέα τοῦ Μεγάλου Ἀγῶνος, ἐγαλουχήθη μὲ τὰ νάματα τῆς καλιρρόου πηγῆς, ἐξ ἧς τρέφεται τὸ δένδρον τῆς Ἐλευθερίας καὶ εἰσέπνευσε τὸ ἄρωμα τοῦ πατριωτισμοῦ, ὃ διεχεῖτο καθ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ἑλληνικοῦ ὁρίζοντος. Σχολεῖόν της ἦτο τὸ πανδιδακτήριον τῆς ἐποχῆς της, ἐν ᾧ διέπλασε τὸ ἦθος καὶ τὴν καρδίαν της· ἐπιστήμη της ἡ γνῶσις καὶ σπουδὴ τῶν δεινοπαθημάτων τοῦ Γένους της.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολεμικῆς δράσεως τῆς πατρίδος της, ὅτε ἀντήχησεν ἡ ἐξεργετήριος σάλπιγξ, πάνοπλος ὡς ἡ Παλλὰς καὶ ᾄδουσα τὸν θούριον κατῆλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ ἀληθὴς ἡρωὶς ἀνεδείχθη. Ὁ ἀγών της, ἡ δρᾶσίς της δὲν ἦσαν ἐμπνευσις καὶ ἐνθουσιασμὸς στιγμῆς μόνης, δὲν ἦσαν ἔργον ὑσσάτης ἀπογνώσεως, οὔτε περιβάλλοντος μὲ κάλυμμα ῥωμαντισμοῦ, μὲ ὀπτασίας καὶ φαινόμενα ὑπερφυσικά, ἀλλ' ἦσαν αὐτὴ ἡ ὑψίστη ἐκδήλωσις τῆς φιλοπατρίας καὶ αὐταπαρνησίας γυναικός, ἥτις ὡς μήτηρ καὶ πολῖτις ἀγωνιζομένη, προασπίζει τὰ δεσποζόμενα τῆς πατρίδος της τέκνα, καταρρίπτει τοὺς φραγμοὺς τῆς δουλοσύνης τοῦ φύλου της.

Ἡ τόσον πλουσία καὶ ἀνεξάρτητος Μπουμπουλίνα, ἡ δυναμένη κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Ἀγῶνος νὰ προσφύγῃ ἐπὶ ξένης γῆς καὶ ἀμέριμνος ν' ἀπολαύσῃ τὰ ἐκ τοῦ πλούτου της ἀγαθά, λησμονοῦσα πατρίδα καὶ ἀδελφούς, συγκινεῖται, πάσχει, κλαίει ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἐρημώσεως καὶ τοῦ θανάτου, φρικᾷ εἰς τὰς δυστυχίας, εἰς τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς ταπεινώσεις τῶν αἰχμαλωτιζομένων μητέρων καὶ ἀδελφῶν της καὶ σπεύδει μετὰ ἡρωϊσμοῦ νὰ συμμερισθῇ τοὺς κινδύνους τῶν ἀγωνιζομένων, νὰ περιθάλψῃ τοὺς πάσχοντας, νὰ ἀπομάξῃ τὰ δάκρυα τοῦ πόνου καὶ τῆς πείνης, νὰ ὑποστῇ ταλαιπωρίας καὶ κακουχίας καὶ ν' ἀποθάνῃ ἐν τῷ σταδίῳ τῶν ἀγώνων μετὰ τῶν πατέρων συζύγων καὶ υἱῶν, προσφέρουσα τὸν πλοῦτόν της εἰς τὸ ἔθνος, τὰ τέκνα τὰ προσφιλῆ εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος.

Ὑπὸ τὴν κυανόχρουν σημαίαν τῶν Σπετσῶν, τὴν συμβολοποιοῦσαν διὰ τῶν ἐμβλημάτων της τὴν πίστιν, τὴν δόξαν καὶ τὴν ἰσχύν, ἐφοπλίζει ἡ Ἡρωὶς διὰ τῶν χρημάτων της τὰ ἑπτὰ πλοῖά της, καὶ δίδουσα τὴν διοίκησιν τοῦ στόλου της εἰς τὸν υἱόν της Γιάννον ἐπιβαίνει ἡ ἰδία ἐπὶ τοῦ «Ἀγαμέμνονος». Ἡ κώπη της ἔπληξε τὴν κυματόεσσαν θάλασσαν καὶ οὖριος ἄνεμος ὁδηγεῖ τὰ ταχύπλοά της εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Ἀργολικοῦ, ὅπου ὁ κίνδυνος καὶ ὁ ἀγὼν ἐζήτουν ἀρωγήν. Καταφθάνει ἐν κρισίμῳ στιγμῇ, φέρουσα τροφὰς εἰς τοὺς πεινῶντας, πολεμεφόδια τοῖς πολιορκουμένοις, ἐπικουρίαν τοῖς μαχομένοις, τὸν υἱόν της καὶ τοὺς γεναίους ὁπλίτας της, οὓς καὶ παρατάσσει ἐν τῇ μάχῃ. Δίδει αὐτὴ πρώτη τὸ σύνθημα ὁρμῶσα ἐν τῇ πάλῃ μετὰ τόλμης καὶ θάρρους, καὶ διὰ τῆς ἀνδρίας καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ της ἀναζωπυρεῖ τὸ ἐκλιπὸν θάρρος τῶν ἀνδρῶν, καὶ πρωταγωνιστοῦσα γίνεται ἡ σημαιοφόρος τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας. Νέφη πυρίτιδος τὴν ἀνδρείαν γυναῖκα ἐν τῇ μάχῃ περιβάλλουν, πλὴν μάχεται ἐρρωμένως· ἀλλ' ἀκαριαίως σκότος ὀδύνης καὶ ἄλγος ὀξύτατον διαπερᾷ τὴν καρδίαν της· τὸ τέκνον της, τὸ προσφιλὲς ἐνώπιόν της πίπτει νεκρόν, μαχόμενον γενναίως πρὸ τῶν ἐπάλξεων τοῦ Ἄργους. Ἔκφρων ἡ μήτηρ ζητεῖ νὰ ὁρμήσῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐχθρικοῦ πυρὸς καὶ τὸν θάνατον νὰ εὕρῃ παρὰ τῷ υἱῷ της. Ἀλλὰ φωνὴ ἀοράτως ἐκπεμπομένη τὴν καλεῖ: ἡ Πατρὶς ἔχει τὴν ἀνάγκην σου. Τὸ δάκρυ καὶ τὸ ἄλγος διεσκεδάσθη, ὁ ἔρως τῆς πατρίδος κατισχύει· ἀήττητος καὶ πάλιν ἡ Μπουμπουλίνα εἰς νέους στρέφεται ἀγῶνας. Αἱ πεδιάδες τοῦ Ἀτρέως, ἡ ὀρεινὴ Ἀρκαδία, τὰ κυανᾶ ρεῖθρα ἀνευφημοῦν τὰ τρόπαιά της. Αἱ σκιαὶ τῆς Τελεσίλλης καὶ Ἀρχιδαμείας κλίνουν γόνυ πρὸ αὐτῆς. Στεφανηφόροι αἱ συναθλήτριαί της ἡ Μόσχω, ἡ Δέσπω καὶ αἱ ἄλλαι ἡρωΐδες ἀσπάζονται αὐτήν, καὶ ἀπονέμουν τὸν ἐκ δάφνης στέφανον εἰς τὴν ἀτρόμητον καὶ θαλασσομάχον Σπετσιώτιδα.

Ἡ πυρῖτις δὲν καπνίζει πλέον εἰς τὰ ὄρη, τὰ καταδρομικὰ τῆς Μπουμπουλίνας δὲν διαυλακίζουν τὴν γλαυκὴν θάλασσαν, ὁ Ἄρης ἀνῆλθεν εἰς τὸν Ὄλυμπον καὶ ἡ Παλλὰς κατέθηκε τὸ δόρυ. Τὸ μέγα καὶ ἱστορικὸν γεγονὸς ἐτελέσθη· ἡ Ἑλλὰς ἀνεκηρύχθη ἀνεξάρτητον Βασίλειον. Συγκίνησις καὶ ἐνθουσιασμὸς συγκρατεῖ τὰς συνειδήσεις καὶ βίος νέος, βίος ἐλεύθερος ἐπιπνέει. Ὁ οἶκος, ἡ κοινωνία καὶ ἡ πολιτεία συλλήβδην ἑνοποιοῦνται ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ λογισμῷ, οἱ πάντες πρὸς τὰς μεγαλοπρεπεῖς σκηνὰς τοῦ Ἀγῶνος μετὰ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ θαυμασμοῦ ἀτενίζουσιν. Ἡ λύρα, τὸ ἔπος καὶ τὸ δρᾶμα ἐξ αὐτῶν ἀρύονται τὸ γενναῖον, τὸ μέγα καὶ τὸ ὑψηλόν. Οἱ φθόγγοι τοῦ Ὀρφέως ἀναπαλλόμενοι, φθέγγονται τὰ ἐπινίκεια, οἱ ῥαψῳδοὶ τοὺς Ἥρωας καὶ τὰς Ἡρωΐδας ἐξυμνοῦσιν. Ἐν τῇ βασιλικῇ αὐλῇ τῆς Ἀμαλίας αἱ ἄρισται τῶν ἀγωνιστῶν θυγατέρες φιλοτιμοῦνται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰς ἡρωΐδας ν' ἀναπαραστήσωσι διὰ ζωντανῶν εἰκόνων (tableaux vivants) καὶ ἐμφαντικώτερον ἐκδηλώσωσι τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμόν των. Ἀλλὰ καὶ οἱ καλλιτέχναι ἀνθαμιλλώμενοι ἐκλάμπρους γράφουσιν καὶ φιλοτεχνῶσιν εἰκόνας δράσεως, εἰκόνας Ἡρώων. Ὡραία καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ εἰκὼν τῆς Μπουμπουλίνας! Ἐπιφαίνεται ἡ ἡρωὶς μὲ τὸ ἐπιβλητικὸν παράστημά της, ὡς βασίλισσα τῆς θαλάσσης, ὁδηγοῦσα πτερωτὴν λέμβον· διὰ τοῦ δακτύλου της διατάσσει εἰς τὰ κυλινδούμενα κύματα τὴν γαλήνην διὰ τοῦ γοργοῦ βλέμματός της, βυθιζομένου εἰς τὸν ὁρίζοντα, κατοπτεύει τὰ πόρρω ἐχθρικὰ πλοῖα καὶ διὰ τῆς ἀνατάσεώς της εὐχὰς καὶ πόθους ἀναπέμπει εἰς τὸν ἀστροφεγγῆ οὐρανόν. Τὴν ὡράϊαν ταύτην εἰκόνα χεὶρ στοργικὴ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ ἱστορικὸν καὶ ἐθνολογικὸν μουσεῖον· τὴν πτερωτὴν λέμβον της εὐγνώμων πολιτεία εἰς πολεμικὸν ἀναπαρέστησε πλοῖον ἡ «Ὁπλιταγωγὸς Μπουμπουλίνα».

Ἀλλ' ἔκτοτε μετὰ τοὺς πρώτους καὶ πατριωτικοὺς ἐκείνους χρόνους πόσαι ἀπεδόθησαν εἰς τὰς ἡρωΐδας ἐθνικαὶ τιμαί; Οἱ προγονοί μας ἐγέραιρον ἀείποτε τὴν ἀνδρίαν καὶ αὐταπαρνησίαν τῆς γυναικός. Οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ μαυσωλεῖα ἐγείρουν εἰς τὰς προμάχους καὶ ἐκλεκτὰς τοῦ ἔθνους των γυναῖκας, ἀγάλματα συμβολικὰ ἐλευθερίας, φιλοπατρίας καὶ ἀρετῆς. Ἡ δὲ

Γαλλία καὶ ὡς ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἑορτὴν ἀνεκήρυξε τὴν ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ θανάτου τῆς Ἰωάννας Δάρκ καὶ Ἰωάννας Ἀσέττας. Ἀλλ' εἰς τὰς Σουλιώτιδας καὶ Μεσολογγίτιδας καὶ νέας Σπαρτιάτιδας ; ἀλλ' εἰς τὴν Μόσχω, Δέσπω καὶ Μπουμπουλίναν ποῖαι ἀφιερώθησαν ἐπιμνημόσυνοι ἑορταί ; ποῖαι διετηρήθησαν παρακαταθῆκαι ἱεραὶ καὶ ποία ἀνηγέρθη ἀναθήματος στήλη ; Εἰς τὴν μνήμην τῆς νέας γενεᾶς καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων τοῦ ἔθνους μητέρων καὶ αὐταὶ αἱ ἡρωϊκαὶ καὶ ἀπαράμιλλοι πράξεις των, αὐτὰ τὰ ὕψιστα γυναικεῖα τῆς ἀνθρωπότητος δράματα, ὡς σκιαὶ ἀμυδραὶ θὰ παρελαύνωσιν ἂν ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ ἱερὰ ὀφειλὴ δὲν τὰ περισώσῃ εἰς τὸ ἑλληνικὸν Πάνθεον. Καὶ πρὸς ταῦτα ἀτενίζουσα ἡ νεωτέρα Ἑλληνίς, ἡ μύστις τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἐπιστήμης μίαν ἔτι διὰ τῶν ἐκπολιτιστικῶν ἰδεῶν νὰ ἐξασκῇ ἀρετήν, τὴν τῆς φιλοπατρίας, δι' ἧς καὶ μόνης δύναται τελεσφόρως ὑπὲρ τῆς πατρίδος νὰ δράσῃ καὶ εἰς τὰ τέκνα της ὑψηλὰς ὑποθήκας καὶ ἱερὰν κληροδοσίαν εὐκλεοῦς παρελθόντος νὰ παραδώσῃ· ὅπως περιφρουρηθῇ ἡ ἐλευθέρα Πατρὶς καὶ διασωθῇ ἡ ἰδέα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἥτις ἔθαλλε καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας καὶ ἐξέπεμπε τὸ ἄρωμά της, ἤνθισεν ἐπὶ τῆς Ἐθνεγερσίας, πλὴν φθίνει καὶ μαραίνεται ἐν τοῖς σήμερον χαλεποῖς χρόνοις, στερουμένη τῆς ζωογόνου αὔρας, τοῦ θείου πυρὸς τοῦ πατριωτισμοῦ.

Σωτηρία Ἀλιμπέρτη.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

Ἔσχιζα τὰς ἐπιστολάς, ἐτακτοποίουν εἰς μικρὰς δέσμας τὰ προσκλητήρια καὶ ἐπισκεπτήρια ὅσα εἶχον λάβει κατὰ τὴν ἐν Σικάγῳ διαμονήν μου, ὅταν αἴφνης ἐν ἑλληνικὸν ὄνομα μὲ ἔκαμε νὰ σκιρτήσω. Ἦτο τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ ἐκεῖ Οἰκονόμου ἐφημερίου τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, ὅστις μᾶς εἶχεν ἐπισκεφθῆ ὅτε ἐμένομεν ἔτι εἰς τὸ Talmer House, καὶ πρὸς ὃν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν εἴχομεν ἀποδώσει τὰν ἐπίσκεψίν του.

Γρήγορα πρέπει νὰ ὑπάγωμεν ἀμέσως. Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Τὰ καπέλλα μας καὶ εἰς τὸ τράμ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν. Κατήθημεν εἰς τὴν τελευταίαν ὁδὸν τὴν προσεγγίζουσαν πρὸς τὴν πάροδον, ἐν ᾗ ἡ οἰκία τοῦ Ἕλληνος ἐφημερίου. Δὲν εἴχομεν διατρέξει εἴκοσι βήματα ὅτε μικρὸν ὀπωροπωλεῖον, ἀπαράλλακτον πρὸς τὰ ἰδικά μας μὲ προθήκας πλήρης πορτοκαλλίων καὶ λεμονίων, μὲ ἄλλους καρποὺς ἀνηρτημένους ἀπὸ παντὸς σημείου τῆς θύρας καὶ τοῦ παραθύρου μᾶς ἔκαμε νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι εὑρισκόμεθα τέλος πρὸ ἐμπόρου Ἕλληνος ἀνθρωπινωτέρου πως τῶν περιφερομένων εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ καταδιωκομένων ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας.

Συγκίνησις ἄφατος μᾶς κατέλαβε. Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο μαγαζάκι μᾶς ἀνεμίμνησκε μίαν οἱανδήποτε γωνίαν τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλαλεῖτο ἡ γλῶσσα μας, ἐλατρεύετο ἡ θρησκεία μας, ἐποθεῖτο ἴσως ἡ πατρίς μας. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ μεσῆλιξ, ὁ χονδρουλός, ὁ ὀλίγον προγάστωρ μὲ τοὺς μαύρους ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν οὔλην κόμην, ὁ καθαρίως πως καὶ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος μᾶς ἐφαίνετο γνωστός, οἰκεία, συμπαθὴς φυσιογνωμία, ὄχι διότι ἦτο πράγματι τοιαύτη, ἀλλὰ διότι ἡ φαντασία μας ἡ νοσταλγοῦσα μᾶς ἔκαμε νὰ τὸν βλέπωμεν ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς ἐμφύτου πρὸς ὁμόεθνεῖς ἀγάπης.

— Καλὴ ἑσπέρα, τῷ εἴπομεν. Εἶναι Ἕλλην δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

— Μάλιστα κυρία, κύριε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Εἰς τοὺς ὁρισμούς σας. Καὶ μᾶς ἔβλεπεν καὶ μᾶς ἐξήταζεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν προσπαθῶν καὶ αὐτὸς νὰ ἐννοήσῃ, ἐὰν εἴμεθα νεοφερμένοι εἰς Ἀμερικήν, ἴσως ἐλπίζων ὅτι εἴμεθα κομισταὶ εἰδήσεων τῆς τόσον μακρὰν εὑρισκομένης οἰκογενείας του.

Εἷς μικρὸς ὑπηρέτης, χαμίνιον ἀπὸ τὰ συνήθη τῶν ἀγυιῶν μας, ἀνυπόδητος, μόνον μὲ γελέκι καὶ πολὺ ἀμφιβόλου καθαριότητος ὑποκάμισον, καταγινόμενος νὰ τακτοποιῇ τὰ λεμόνια, ἔστρεψεν ἀμέσως τοὺς μεγάλους καὶ ἐξύπνους ὀφθαλμούς του πρὸς τὸ μέρος μας. Καὶ ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν μας, νὰ ἐρωτήσῃ ἴσως διὰ τὴν πτωχὴν τὴν μάνναν του, ἣν ἀφῆκε τόσος μικρὸς γιὰ νὰ ξενητευθῇ εἰς ἄλλον κόσμον καὶ νὰ εἶναι ὑπηρέτης ξυπόλυτος καὶ ἄπλυτος, εἰς τοιοῦτον Ἕλληνα ἀφεντικόν.

Μετὰ ὀλίγας λέξεις ἀνταλλαγείσας μεταξύ μας περὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν λεμονοπωλητῶν τούτων καὶ τὴν στερεότυπον τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων ἐργατικῶν ἀπάντησιν ὅτι «μόλις βγαίνει τὸ ψωμὶ» ἐζητήσαμεν τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἕλληνος ἱερέως.

«Νὰ τοὺς πάω 'γώ, ἀφεντικό, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ μικρὸς ὑπηρέτης, καταβιβάζων ἤδη τὰ ἀνεστραμμένα μανίκια του καὶ διὰ τῶν χειρῶν τακτοποιῶν τὴν οὔλην μαύρην κόμην του, ἣν εἶχε κόψει κατὰ ρυθμὸν κουτσαβάκικον.

Πήγαινέ τους ἀπήντησεν ὁ ὀπωροπώλης, ἂν καὶ δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ τὸν εὕρουν, ρωτῶντας τὰ Ἑλληνικὰ μαγαζιὰ ποῦ εἶναι ἐδῶ εἰς τὴν ἀράδα.

Ἀλλ' ὁ παῖς εὑρίσκετο ἤδη εἰς τον δρόμον, εὐχαριστημένος διότι ἐξέφευγε τὸν περιορισμὸν ἐκεῖνον τοῦ στενοῦ καὶ πληκτικοῦ ὀπωροπωλείου, καὶ διότι ἐπὶ τέλους θὰ κατώρθου νὰ ζητήσῃ πληροφορίας, νὰ ὁμιλήσῃ ἐλεύθερα, νὰ μᾶς ᾖπῃ τὰ βάσανά του καὶ τὰς ἐλπίδας του νὰ ἐνθυμηθῇ μαζή μας τὴν πατρίδα, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου μόλις καιροῦ εἶχεν ἀφήσει καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἠγνόει ἂν θὰ ἐπέστρεφέ ποτε. Καὶ ἦτο λάλος, φλύαρος ὁ μεῖραξ ἐκεῖνος ὁ μελαγχροινὸς μὲ τὴν ὡραίαν Ἑλληνικὴν κατατομὴν καὶ τὸ ἐκφραστικὸν καὶ γλυκὺ μειδίαμά του. Δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τοὺς συνήθεις μανιάτας τῶν Ἀθηναϊκῶν τριόδων, μὲ τὸ βλοσυρὸν βλέμμα καὶ τὸ πανοῦργον, τὸ ἄγριον, τὸ νυσταλέον, τὸ νωθρὸν τῆς ἐκφράσεως. Ἤρχισε νὰ μᾶς διηγῆται τὴν ἱστορίαν του ἀφελῶς, ἀνεπιτηδεύτως, διακοπτόμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἵνα μᾶς δείξῃ κανὲν Γραικικὸ μαγαζὶ ὡς τὰ ὠνόμαζε, πανομοιότυπον πάντοτε τοῦ πρώτου τὸ ὁποῖον εἴχομεν ἀπαντήσει εἰς τὸν δρόμον μας.

Εἶχε τρεῖς ἀδελφὰς καὶ τὰ ὀλίγα κτηματάκια των ἂν καὶ ἀνῆκον εἰς αὐτόν, — γιατὶ 'στὴν πατρίδα τῆς τσούπες πληρώνει ὁ γαμπρὸς γιὰ νὰ τῆς πάρῃ — δὲν ἔφθαναν νὰ ζήσουν. Ἔπειτα ἤκουεν ὅτι ὁ Γιάννης τῆς Ἑλένης καὶ ὁ Δημήτρης τῆς Κατερίνας εἶχον κερδίσει πολλὰ χρήματα 'στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἐνόμιζε κι' αὐτός, πῶς ἐκεῖ θὰ εὕρισκε σκορπισμένα τάλληρα 'στὸ δρόμο γιὰ νὰ τὰ μαζεύῃ. Ποῦ νὰ 'ξερε τί εἶχε νὰ τραβήξῃ, ὥς που ἦρε αὐτὸ τὸ ἀφεντικό, 'που ἦταν καλὸς ἄνθρωπος μὰ πολὺ σφιχτός.

Καὶ οὕτω μὲ κλαυθμηρίζον σχεδὸν ὕφος ὡμολόγησεν ὅτι δὲν

ἄξιζε τὸν κόπο νὰ ἀφήσῃ τὸν τόπον του γιὰ τὸ τίποτε, διότι ἦτο βέβαιος, ὅτι οὔτε ἑκατομμύρια, οὔτε χιλιάδες, οὔτε ἑκατοντάδες κἂν δραχμὰς θὰ 'κέρδιζε πρὶν νὰ 'περάσουν καιροὶ καὶ χρόνια. Μὰ τώρα ἀφοῦ βρεθήκαμεν ἐδῶ θὰ τὰ τραβήξουμε ὅλα ἔλεγε, καὶ ὁ Θεὸς πιὰ ἔχει.

Εἴχομεν φθάσει πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ἐφημερίου. Πέντε λίθινοι βαθμῖδες ὡδήγουν πρὸς θύραν μεγάλην, ἐκεῖθεν δὲ διὰ ξυλίνης κλίμακος ἀνήλθομεν εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, ὅπου ἦτο τὸ διαμέρισμα τοῦ ἱερέως. Εἶχον ἤδη ἀνάψει τὰ φῶτα καὶ ὀσμὴ τσιγαριζομένων κρομμύων ἐπρόδιδεν ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς Ἑλληνικὴν οἰκίαν. Δύο τρία μικρὰ ἔπαιζον εἰς γυμνὸν ἐπίπλων πρόδομον καὶ γυνὴ μεσῆλιξ ἔφερεν ἕτερον μικρὸν εἰς τοὺς βραχίονάς της.

Μᾶς εἰσήγαγεν εἰς μικρὰν αἴθουσαν, διεσκευασμένην μὲ ἔπιπλα ἐκ παλαιοῦ ἀπεχρωματισμένου βελούδου καὶ σκεπασμένα μὲ καλύμματα crochet. Ἐν παλαιὸν κλειδοκύμβαλον καὶ δύο κουνισταὶ πολυθρόναι συνεπλήρουν τὴν ἐπίπλωσιν. Ἡ ζέστη ἦτο ἀφόρητος τὴν ἑσπέραν ἐκείνην. Κυριολεκτικῶς ἡσφυκτία τις εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο διαμέρισμα τοῦ ἱερέως, ὅστις μετὰ στιγμὰς τινας ἐπεφάνη, εὐγενής, περιποιημένος μὲ πολιτικὸν ἔνδυμα καὶ μόνον ἐκ τῆς μακρᾶς κόμης γνωριζόμενος ὡς ἱερεύς. Μᾶς συνεχάρη, δι' ὅσα καλὰ καὶ ἐνθουσιώδη εἶχεν ἀναγνώσει περὶ ἡμῶν εἰς τὰς Ἀμερικανικὰς Ἐφημερίδας, μᾶς ἐπαρουσίασε τὴν σύζυγόν του, ἀτημέλητον ὡς αἱ πλεῖσται Ἑλληνίδες οἰκοκυραί, τὸν υἱόν του, — ὃν ἀπώλεσεν ὁ δυστυχὴς διὰ τρομεροῦ θανάτου μετά τινας μόλις ἡμέρας — τὰ θυγάτριά του καὶ τέλος ἡ ὁμιλία μας ἦλθε φυσικῶς διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἐκεῖ κοινότητα.

Τῷ ἐξεφράσαμεν τὴν ὀδύνην, τὴν λύπην ἣν εἴχομεν αἰσθανθῆ ἰδοῦσαι κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας εἰς τὰς ἐν Σικάγῳ ἐκδιδομένας Ἐφημερίδας, ὅτι εἶχον κυκλοφορήσει κίβδηλα νομίσματα καὶ ὅτι οἱ συλληφθέντες κιβδηλοποιοὶ ἦσαν τρεῖς Ἕλληνες καὶ δύω Ἰταλοί. Μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπόνει διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐντροπὴν καὶ ἐλυπεῖτο ἰδίᾳ, διότι ἐδόθη ἀφορμὴ εἰς τὸν Ἀμερικανικὸν τύπον νὰ ἐξερεθίζῃ πάλιν τὰ πνεύματα κατὰ τῶν ἐκεῖ μεταναστῶν Ἑλλήνων, εἰς οὓς ἀπενέμοντο τίτλοι ἀληθῶς ἥκιστα τιμητικοί.

Ὅταν δὲ τῷ παρετηρήσαμεν ὅτι καὶ αὐτὸς ὤφειλε νὰ ἐνεργῇ, ὅπως ἀποτρέπηται ἡ μετανάστευσις τῶν Ἑλλήνων, τεχνηέντως ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τοῦτο, ἠρκέσθη δὲ νὰ μᾶς βεβαιώσῃ ὅτι τὸ ἐκεῖ ποίμνιον του ἦσαν ἄνθρωποι, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐργατικοὶ καὶ τίμιοι καὶ ὅτι οὐδένα ἠνόχλουν, ἀγωνιζόμενοι νὰ κερδίσουν τὸν ἄρτον τῶν οἰκογενειῶν των.

Ἡ παπαδιά μᾶς προσέφερεν ἐν τῷ μεταξὺ γλυκὸν καὶ καφέ, μεθ' ὅλον δὲ τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας ἐδέχθημεν ἀμφότερα, διότι μᾶς παρείχετο οὕτω αἰτία νὰ ἀναμνησθῶμεν τῶν ἐθίμων τοῦ τόπου μας καὶ κατὰ φαντασίαν τοὐλάχιστον νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὴν νοσταλγοῦσαν ψυχήν μας.

Καὶ ποία εἶναι ἡ ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐκθεμάτων ἐπιτροπή ; τῷ εἴπομεν τέλος. Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ προκομμένος κ. Γιαννόπουλος εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐστάλησαν τὰ ἐκθέματα τοῦ ἐργαστηρίου τῶν ἀπόρων γυναικῶν, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἀκόμη εἰς τὸ τελωνεῖον τοῦ Γυναικείου Μεγάρου καὶ οὕτω αἱ Ἑλληνίδες μόναι λάμπρομεν διὰ τῆς ἀπουσίας μας, ἐνῷ αἱ Ὀθωμανίδες ἔχουν τιμητικωτάτας ἐκεῖ θέσεις;

Ὁ ἱερεὺς ἠρυθρίασε καὶ αἱ λέξεις του ἦσαν δυσνόητοι. Ἤθελε νὰ δικαιολογήσῃ τὸν κ. Γιαννόπουλον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπραττε διόλου, ἐὰν ἐξελέγη μέλος τῆς ἐπιτροπῆς, ἐνῷ ἦτο κάτοικος τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου, πόλεως ἀπεχούσης τοῦ Σικάγου, δέκα ἔξ, νομίζομεν, ὥρας, καὶ ὅστις ἀπησχολημένος εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς ἐργασίας του δὲν εἶχεν εὕρει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης καιρὸν νὰ ἔλθῃ καὶ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του. Ὁ κ. Γιαννόπουλος εἶναι γαμβρός μου, προσέθηκεν ὁ ἱερεύς, νυμφευθεὶς ἀπό τινος τὴν θυγατέρα μου. . . . .

Ἤτο ἡ σειρά μου νὰ κοκκινήσω, διότι δὲν τὸν εἶχον φεισθῆ τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἐπὶ τέλους δὲν εἶχε καὶ ἄδικον. Προσεπάθησα νὰ μετριάσω τὰ πράγματα, νὰ ἐλαττώσω τὴν δριμύτητα τῶν λέξεών μου, προσθέτουσα ὅτι ἐπὶ τέλους τὸ λάθος εἶναι ὀλίγον καὶ τῶν κυριῶν τοῦ Συλλόγου, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐφρόντισαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Ἕλληνα Πρόξενον περὶ τῶν ἀποστολῶν των.

Οὕτω ἀπεχωρίσθημεν ὡς καλοὶ φίλοι, μὲ τὴν εὐχαρίστησιν ὅτι μίαν ὥραν κατὰ συνέχειαν ὡμιλήσαμεν εἰς τὴν γλῶσσαν μας περὶ τοῦ τόπου μας, χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ παραλείψωμεν, κατὰ τὸ Ἑλληνικώτατον σύστημα, νὰ ἀρτύσωμεν τὰ λεγόμενά μας καὶ μὲ δόσιν τινα πολιτικῆς συζητήσεως, ἐξ ἧς δὲν ἔλειψαν αἱ στερεότυποι μεμψιμοιρίαι περὶ τῶν πολιτικῶν μας ἀνδρῶν καὶ τῆς Ἑλληνικῆς μας ἐν πᾶσιν ἀθελτηρίας.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΟΥΤΟΣ

Β'.

Ὁ Παναγιώτης Σοῦτσος, ὅπως καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐδημοσίευσε γαλλιστὶ τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἔργα. — Τῷ 1828 ἐξέδωκεν ἐν Παρισίοις, τύποις τῶν ἀδελφῶν Euler, τὰς Ὠδὰς νέου Ἕλληνος, (Odes d'un jeune grec) μετ' ἐπιπροσθήκης ἐξ πολεμικῶν ᾀσμάτων γεγραμμένων ἑλληνιστί.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ ἐτίμησε τὸν Σοῦτσον θέσας ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς τῶν ἀνατολικῶν ᾠδῶν του στίχους ἐκ τῶν ᾀσμάτων τούτων. Ὁ δ' Ἕλλην ποιητὴς εἶχεν ἀφιερώσει μίαν τῶν γαλλικῶν αὐτοῦ ᾠδῶν εἰς τὸν Βίκτωρα Οὐγγὼ «τὸν τολμηρὸν καὶ πρωτότυπον ποιητήν», ὡς ἐκάλει αὐτὸν ἐν τῇ ἀφιερώσει του. Τὸ ποίημα τὸ ἀφιερωθὲν τῷ 1828 εἰς τὸν Βίκτωρα Οὐγγὼ εἶναι ᾠδὴ εἰς τὸ Λευκὸν Ὄρος. Ἰδοὺ αὐτή:

Salut, géant altier, salut, mont sourcilleux
Un triple diadème orné de diamans
Resplendit sur ton front rerpecté par les ans;
Tu tiens une avalanche en ton immense fronde,
Tu l'agites sans cesse et menaces le monde;
Pareil à ce Titan dont le dos spacieux
Tremblait et fléchissait sous le fardeau des cieux,
Tu penches sur la terre, et ton corps qui s'incline
Semble du firmament arrêter la ruine.

Οἱ γαλλικοὶ στίχοι τοῦ Σούτσου μεθ' ὅλην τὴν δυσκολίαν ἣν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ὁ ποιητὴς γράφων εἰς ξένην γλῶσσαν, περιεῖχον καλλονὰς προοιωνιζούσας τὰ βέλτιστα περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐδημοσίευσε τῷ 1831 ᾄσματα

ἐρωτικά, ἅτινα καί τοι καθυστεροῦντα τῶν τοῦ Χριστοπούλου οὐχ ἧττον εἶναι πλήρη χάριτος καὶ ἁρμονίας.

Ἐξ ὅλων τῶν ἔργων τοῦ Παναγιώτου τὸ κυρίως δοξάσαν αὐτόν, εἶναι τὸ δραματικὸν αὐτοῦ ποίημα Ὀδοιπόρος. Ὑπὸ τὴν δραματικὴν αὐτοῦ μορφήν, ὁ Ὀδοιπόρος εἶναι λυρικὸν μόνον ποίημα ἐν διαλόγοις. Ἡ πλοκὴ καὶ ὁ μῦθος εἶναι τόσον περιωρισμένα ὥστε δὲν ἐξεγείρουσι τὸ διαφέρον τοῦ ἀναγνώστου. Εἶναι ᾆσμα ἐρωτικόν· τὸ σπέρμα αὐτοῦ εὑρηται ἐν γαλλικῇ ᾠδῇ :

Prononcée sur le tombeau de la jeune, Ralou,
mon amie d'enfance.

Quand je t'ai rencontrée au seuil de l'existence,
Que le monde était radieux !
Auprés de toi bercé dans les bras de l'enfance,
Je rêvais le bonheur descendu
Je voyais l'avenir sous la vapeur dorée
D'un vague et rayonnant espoir;
Ceinte de fleurs, la vie, à ma vue égarée,
Paraissait un beau jour sans soir.
Je vais cacher au bond d'un sombre monastère
De mes jours le pâpe flambeau ;
Je vais au pied d'Athos, sous un pin solitaire,
Creuser lentement mon trmbeau.
Là, puissé-je oublier les hommes, la nature,
Trouver un terme à la douleur !
Le fond d'une cellule, un vêtement de bure,
Voilà ce qui plait à mon coeur !

Αὐτόθι, πράγματι, εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἄθω, ὁ Ὀδοιπόρος ὑπὸ τὴν περιβολὴν μοναχοῦ, προσπαθεῖ νὰ λησμονήσῃ τὸν ἔρωτά του. Ἡ Ραλοῦ, ἣν ἐνόμιζεν ἀποθανοῦσαν, τῷ ἐμφανίζεται ζῶσα καὶ ἀναρλέγει αὖθις τὴν καρδίαν του, ἥτις ἐζήτει παραμυθίαν ἐν τῇ θρησκείᾳ, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς εὕρισκε μόνην τὴν θλίψιν. Ὁ ποιητὴς δὲν ἐπωφελεῖται τῆς συναντήσεως ταύτης, ὅπως ἐπιφέρῃ δραματικὴν λύσιν. Ἡ Ραλοῦ θνήσκει, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ δευτέρου, ὁ δὲ Ὀδοιπόρος αὐτοκτονεῖ ἐξ ἀπελπισίας. Ἀνεξαρτήτως τῆς ὑποθέσεως, ἥτις στερεῖται καὶ καλλιτεχνικῆς συνθέσεως καὶ φιλολογικῆς ἐπεξεργασίας, δύναταί τις νὰ ψέξῃ τὸν Παναγιώτην Σοῦτσον ὡς ὑπὲρ τὸ δέον ἐπηρεαζόμενον ὑπὸ τοῦ Λαμαρτίνου καὶ τοῦ Βύρωνος. Ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι, καθ' ἣν ἐποχὴν ἤκμαζεν ὁ Παναγιώτης, οὐδεὶς ἐσκέπτετο νὰ ἀναλύσῃ τὰ ποιητικὰ αὐτοῦ προϊόντα, ἀλλ' ἀπελάμβανον αὐτῶν ἀνεξετάστως.

Καὶ ὅμως τὸ δεσπόζον ἐν τῷ Ὀδοιπόρῳ αἴσθημα μελαγχολίας ἀνήκει εἰς τὸν ποιητήν. Ὁ στίχος εἶναι καλῶς ἐπεξειργασμένος, ὁ δὲ μελῳδικὸς αὐτοῦ ρυθμὸς βαυκαλίζει τὸ πνεῦμα διὰ μέλους ἰδιάζοντος μόνῳ τῷ Παναγιώτῃ Σούτσῳ.

Ἡ γενεά, εἰς ἣν ἀπετείνετο ὁ ποιητὴς τοῦ Ὀδοιπόρου, εἶχεν αὐξηθῆ ἐν ταῖς ἀδημονίαις καὶ θλίψεσι τῆς ἐπαναστάσεως, συνεπῶς εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀκούῃ κρουομένας τὰς χορδὰς ἁβρῶν αἰσθημάτων, ἀφοῦ ἡ φωνὴ τῶν Ἐριννύων εἶχε παρατείνει ἐπὶ τοσοῦτον τὰ δεινὰ ἀνηλεοῦς πολέμου. Ἡ ἑλληνικὴ νεολαία ἐνεθουσιάσθη ἐκ τῶν στίχων τούτων, οἵτινες ἐλάλουν γλῶσσαν δι' αὐτὴν νέαν, ἡ ὁποία τὴν καθησύχαζεν. Ὁ Ὀδοιπόρος κατέστη τόσον δημοτικὸς ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος, ὥστε ἡ δημοτικότης αὐτοῦ εἰπέτι δὲν ἐξηντλήθη. Ναὶ μὲν ἀπαγγέλλονται ἤδη σπανιώτερον ἢ ἄλλοτε περικοπαὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἡ ἑπομένη θέλγει πάντοτε τὰ ἑλληνικὰ ὦτα.

Αὐτὸ βλέπεις τὸ ποτάμι,
Ὅπο τρέχει θολωμένο,
Αὐτὸ βλέπεις τὸ καλάμι,
Ὅπου τρέμει κυρτωμένο ;
Ἐγὼ εἶμαι τὸ καλάμι.
Τὸ ποτάμ' εἶν' ἡ ζωή μου·
Καὶ τὸ μέλλον μου, αἱ ἄμμοι
Τῆς ξερῆς αὐτῆς ἐρήμου.
Θόλωσε καὶ μαύρη τρέχει, ὁδοιπόρε ! ἡ ζωή σου·
Τὰ βουνὰ, τὰ σύννεφά των, νὰ οἱ μόνοι σύντροφοί σου.
Εἰς ἐρήμους πεδιάδας σὲ παραίτησαν οἱ φίλοι,
Τῆς σεπτῆς σου ἐρωμένης, ἐκοκλείσθησαν τὰ χείλη.
Τὸ πᾶν ἄλλαξε, κ' ἡ φύσις καὶ οἱ ἄνθρωποι κ' ὁ χρόνος
Πλὴν δὲν ἄλλαξεν ὁ Πλάστης, δὲν ἀλλάζει αὐτὸς μόνος.
Ὅλοι σ' ἔστησαν δολίως
Τὴν παγίδα τῆς ἀπάτης.
Πλὴν αὐτὸς εἶν' αἰωνίως
Καὶ πατήρ σου καὶ προστάτης.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ **Εὐφρασία Κετσία**

ΕΙΚΩΝ
ΙΗΣΟΥ ΤΟΥ ΝΑΖΩΡΑΙΟΥ

(Ὑπὸ Ἀλ. Δουμᾶ υἱοῦ)

Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν θείαν αὐτοῦ ρύσιν ἐφαίνετο ἄνθρωπος 30-33 ἐτῶν μᾶλλον ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἰσχνὸς ὡς πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἔχουσιν αὐτὴν ὡς κύριον μέλημά των, τὰ πάντα πάσχοντες ὑπὲρ αὐτῆς.

Εἶχε τὸ πρόσωπον ἐπίμηκες καὶ ὠχρόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς κυανοῦς, τὴν ῥῖνα εὐθεῖαν, τὸ στόμα ὀλίγον εὐρὺ ἀλλὰ γλυκύ, μειλίχιον καὶ μελαγχολικόν, θαυμάσιον κατὰ τὸ σχῆμα Ἡ ξανθὴ αὐτοῦ κόμη κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Γαλιλαίων, ἣν κεχωρισμένη εἰς δύο ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεφαλῆς καὶ ἔπιπτε κυματίζουσα ἐπὶ τῶν ὤμων ὁ δὲ πώγων αὐτοῦ ἦν μᾶλλον πυρρόχρους ἔχων τὸ χρῶμα τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου τῆς ἀνατολῆς. Ὁ πώγων οὗτος καθίστα ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπόν του ὅπερ συνήθως ἦν ἐστραμμένον πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἦν ἐνδεδυμένος δι' ἐσθῆτος πορφυρᾶς ἄνευ ραφῆς μετὰ θαυμαστῶν πτυχῶν, πιπτούσης ἐπὶ τοῦ σώματός του καὶ ἐπιτρεπούσης νὰ βλέπῃ τις διὰ τῶν μακρῶν χειρίδων τὰς λευκοτάτας καὶ λεπτοτάτας χεῖράς του καὶ διὰ μανδύου κυανοῦ χρώματος, ὃν ἔφερε μετὰ σεμνότητος καὶ ἀπεριγράπτου χάριτος. Ὡς ὑποδήματα δὲ ἔφερε σανδάλια μέχρι τῶν σφυρῶν συνδεόμενα διὰ σειρίδων. Τὴν δὲ κεφαλήν του, ἣν ἐκράτει πάντοτε γυμνὴν πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένην, ἠρέσκετο νὰ προφυλάττῃ ὑπὸ τὸν κυανοῦν μανδύαν του κατὰ τὰς καυστικὰς τῆς ἡμέρας ὥρας. Ἐκ τοῦ ὅλου λοιπὸν τούτου, ὅπερ ἀνωτέρω περιεγράψαμεν, ἀνεδίδετό τι λαμπρὸν ὡς τὸ φῶς, ἄρωμά τι, ὅπερ ἠρωμάτιζε τὴν φύσιν, καὶ ὅπερ ἐδείκνυεν ὅτι εὑρίσκετό τις ἐνώπιον θείου ὄντος ὑπὸ ἀνθρωπίνην μορφήν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Μαρία Η. Κωστοπούλου**

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
ΚΑΙ Η ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΧΙΛΛ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν ἐξετάσεων τοῦ Παρθεναγωγείου Χίλλ, τοῦ ἀρχαιοτάτου τῆς πόλεώς μας γυναικείου τούτου μορφωτηρίου, ἐν ᾧ ἐξεπαιδεύθησαν αἱ πλεῖσται τῶν Ἑλληνίδων μητέρων.

Τὴν κατάπληξιν καὶ τὸν θαυμασμὸν πάντων προσείλκυσαν αἱ πρόοδοι πασῶν τῶν ἐξετασθεισῶν τάξεων, ἰδιαίτατα ὅμως τῆς πέμπτης ἀνωτέρας τάξεως, ἧς αἱ μαθήτριαι εἰς πάντα τὰ μαθήματα τελείως καὶ ἀπροσκόπτως ἀπήντησαν. Αἱ δεσποινίδες Φρειδερίκου Βασιλείου, καὶ Σκούφου εἶναι προωρισμέναι δι' εὐρύτατον στάδιον ἐν τῇ φιλολογικῇ παρ' ἡμῖν κινήσει, θὰ εἶναι δὲ ἄδικον, ἐὰν δὲν ἐξακολουθήσωσιν ἀνωτέρας σπουδάς.

Τὸ μάθημα τῆς ἑλληνικῆς γραμματολογίας διδαχθὲν παρὰ τῆς ἐσχάτως ἐκ Παρισίων ἀφιχθείσης διαπρεποῦς παιδαγωγοῦ κ. Ὑπατίας Στάμπα, ὑπῆρξεν ἓν τῶν ὡραιοτέρων καὶ τελείως διδαχθέντων μαθημάτων, ἡ ὑπ' αὐτῆς δὲ τὸ πρῶτον εἰσαχθεῖσα διδασκαλία καὶ τῆς ἱστορίας τῆς συγχρόνου φιλολογίας ἐποίησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν.

Τὸ Παρθεναγωγεῖον Χίλλ δοκιμώτατα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν λειτουργοῦν καὶ ἀποδίδον εἰς τὴν κοινωνίαν μας μητέρας ἄριστα κατηρτισμένας σώφρονας καὶ ἠθικάς, ἀποκτᾷ ἤδη νέον σπουδαιότατον παράγοντα τῆς ἐν τῷ μέλλοντι δοκιμωτέρας ἔτι αὐτοῦ παιδαγωγικῆς δράσεως,

Ἀναλαμβάνουσα ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου ἡ κ. Ὑπατία Στάμπα τὴν ἐκπαιδευτικὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς σχολῆς Χίλλ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τελειοτέρων παιδαγωγικῶν καθιδρυμάτων τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, ἅτινα ἐπὶ ἔτη ἐμελέτα καὶ ἐπεσκέπτετο, καὶ τὴν καθόλου ἐκπαιδευτικὴν ἐποπτείαν τοῦ Παρθεναγωγείου, ἐγκαινιάζει καὶ δι' αὐτὸ νέαν περίοδον βίου καὶ ἐξευγενιστικῆς ἐπὶ τῆς κοινωνίας μας ἐπιρροῆς.

Ἡ τροποποίησις τοῦ προγράμματος, ἡ ὑπὸ νέον, κατὰ τὸ πολὺ προσωπικόν, ἐφαρμογὴ τῶν ἀπαραιτήτων παιδαγωγικῶν ὅρων πρὸς τελείαν λειτουργίαν αὐτοῦ, ἀνταποκρινομένων πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ συγχρόνου βίου, θὰ ἀνοίξῃ νέαν ὁδὸν προόδου εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ ὡραῖον παρελθὸν ἀριθμοῦν ἀρχαιότατον τοῦτο Παρθεναγωγεῖον.

Ἡ κ. Ὑπατία Στάμπα καίτοι νεωτάτη ἔτι κατέχει πληρέστατα τὸ μέγα μυστήριον τῆς διὰ τῆς ἁβρᾶς γλυκύτητος καὶ ἀγάπης παιδαγωγικῆς πειθαρχίας, ἥτις εἶναι ἡ ἀρίστη καὶ μᾶλλον τελεσφόρος διὰ τὸν μετέπειτα καθόλου βίον τῆς ἐκπαιδευομένης νεολαίας. Χαρακτῆρος ἀκεραίου, εὐσταθοῦς, ἀμερόληπτος, δικαία, εὐσυνείδητος, εἴλκυσεν ἀπανταχοῦ μέχρι σήμερον ἀμέριστον τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην παντοῦ ὅπου ἔδρασεν ὡς παιδαγωγός, πάντων ὅσοι ἔσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν γνωρίσωσι καὶ ἐκτιμήσωσι τὰ ὡραῖα αἰσθήματά της.

Τὸ ἕτερον τῶν ἀνωτάτων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκπαιδευτηρίων ἡ Παλλάς, οὗτινος ἡ κ. Στάμπα πρὸ τῆς εἰς Γαλλίαν μεταβάσεώς της ὑπῆρξε διευθύντρια, τηρεῖ μέχρι σήμερον πολύτιμον ἀνάμνησιν τῶν ἡμερῶν της, ὡς τηροῦν τοιαύτην πάντες οἱ ὑπ' αὐτὴν ἢ μετ' αὐτῆς συνεργασθέντες, πᾶσαι αἱ μαθήτριαι, ὧν τὴν μόρφωσιν τοῦ πνεύματος καὶ διάπλασιν τοῦ ἤθους ἡ συμπαθὴς κυρία ἀνέλαβεν.

Ἡ κ. Μπέσση Μάσσωνος, ἡ καλὴ τοῦ Παρθεναγωγείου τούτου διευθύντρια, εἶναι ἀληθῶς ἀξία συγχαρητηρίων διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκλογήν, ἣν ἔκαμεν ἐν τῷ προσώπῳ τοιαύτης παιδαγωγοῦ, μεθ' ἧς συνεργαζομένη πολλῶν ἀπογοητεύσεων καὶ πικριῶν θὰ ἀπαλλαγῇ, καὶ διὰ πολλῆς προκοπῆς καὶ προόδου θὰ ἴδῃ ἐπιστεφόμενον τὸ ἔργον της, εἰς ὃ μετὰ τόσης ἀγάπης καὶ θρησκευτικῆς αὐταπαρνήσεως ἀφιέρωσεν ὁλόκληρον τὴν ζωήν της.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
Παρθεναγωγείου Ἀσπασίας Σκορδέλη

Δεύτερον κατὰ τὴν ἡλικίαν τῶν ἰδιοσυντηρήτων τῆς πόλεώς μας Παρθεναγωγείων ἔρχεται τὸ ὑπὸ τῆς δος Ἀσπασίας Σκορδέλη διευθυνόμενον. Αἱ ἐξετάσεις του παραταθεῖσαι ἐπὶ δύο ἑβδομάδας ὑπῆρξαν ἀνώτεραι τῶν προσδοκιῶν καὶ τῶν μᾶλλον αὐστηρῶν κριτῶν. Ἡ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ἐπροσπάθησε νὰ ἐνθυμηθῇ, ἀλλὰ μὴ κατορθώσας τοῦτο, ἐπλησίασεν εἰς τὸ πτῶμα καὶ τὸ ἐξήταζε μετὰ προσοχῆς.

Δὲν ἦτο πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἔβλεπεν τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην καὶ ὑπερήφανον καλλονήν, τὴν θαυμασίαν ἐκείνην χρυσῆν κόμην, τὰ μεγάλα ἐκεῖνα βλέφαρα μὲ τὰς μικρὰς βλεφαρίδας των, τὴν εὐθεῖαν ἐκείνην καὶ κανονικωτάτην ῥῖνα, τὸ ἀξιολάτρευτον ἐκεῖνο στόμα, τὸ ὁποῖον ἡ ὀδύνη συνέσπασέ πως, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἄνω χεῖλος παρέμεινε ἀνορθωμένον καὶ ἐξέφραζε τρομερὰν ὀργὴν καὶ μῖσος.

— Μάτην κοπιάζω, ἐπανέλαβε. Δὲν ἐνθυμοῦμαι. Μὲ φαίνεται ὅμως ὅτι τὴν εἶδα εἰς πολὺ ἀνωτέρας σφαίρας κύκλον.

Συγχρόνως ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ περὶ αὐτὴν μετὰ μεγίστης προσοχῆς, προσηλώνων πανταχοῦ τὸ ἐταστικὸν βλέμμα του

— Κύτταξε ! Τί μικρὸν ποδαράκι ἔχει ὁ δολοφόνος ! εἶπεν αἴφνης.

Πλησίον τοῦ παραθύρου εἰς μέρος ὅπου μία πλὰξ διετηρεῖτο ἔτι ἐντελῶς ἀπηλλαγμένη κονιορτοῦ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἐδείξεν ἀποτυπωμένον ἰχνάριον ἀνδρικοῦ ὑποδήματος, ὄντως ἐκτάκτου μικρότητος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἐξηκολούθησε τὰς ἐρεύνας του. Εἰς τοὺς πόδας τῆς σκευοθήκης διέκρινε μικρὸν βαθέος χρώματος φύλλον πολὺ στιλπνόν. Ἦτο φύλλον ἄνθους φυσικοῦ Τὸ ἔπῆρε χωρὶς νὰ εἴπῃ τι, ἀλλὰ καὶ πάλιν κύψας, καὶ χώσας τὴν χεῖρά του ὑπὸ τὴν σκευοθήκην, ἐξέσκαλεν ἐκεῖθεν ἓν ἐργαλεῖον γλύπτου, μετὰ τοῦτο δὲ καὶ τεμάχιον ἀνδρικοῦ κομβίου τοῦ στήθους.

Τὸ ἐργαλεῖον ἔφερεν ἴχνη αἵματος.

Τοῦ κομβίου μάτην ἀνεζήτησε τὸ ἐλλεῖπον ἥμισυ τεμάχιον τὸ τοῦ κάτω μέρους.

— Ἴδοὺ, εὑρήκαμεν τὸ ἐργαλεῖον, εἶπεν ὁ κ. Ζερβαί. Μένει ν' ἀνεύρωμεν καὶ τὸ ξύλινον σφυρίον. Ἐκύτταξε μετὰ προσοχῆς περὶ ἑαυτόν. Μόνον ἐντὸς τῆς σκευοθήκης ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπῆρχε κεκρυμμένον. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐξήτασε τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἑστίας. Οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ. Ἐνῷ ἠγείρετο, τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ καθρέπτου ἐλαφρῶς κεκλιμμένου πρὸς τὰ ἔμπρός. Ἔθεσε τὴν χεῖρα μεταξὺ τοῦ καθρέπτου καὶ ἔλαμψαν αἴφνης οἱ ὀφθαλμοί του. Εἶχεν εὕρει εἶδός τι σφυρίου μικροῦ καὶ χονδροῦ.

— Δὲν ἠπατήθην, εἶπεν ἀφελῶς. Νά το καὶ αὐτό ! Δὲν ἐχώρει διισταμός. Ἡ λαβὴ τοῦ σφυρίου ἦτο πλήρης αἵματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο προσκεκολλημένη καὶ μία μακρὰ θρὶξ ξανθοῦ χρώματος.

Κατὰ γῆς εἶδε συγχρόνως μικρὸν κλῶνον ἄνθους, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν ἄνθος ἔλειπεν, ἐσώζοντο ὅμως τινὰ πράσινα φύλλα ἐντελῶς ὅμοια μὲ τὸ φύλλον τὸ ὁποῖον εἶχεν εὕρει εἰς τὸ δωμάτιον παρὰ τὴν σκευοθήκην. Τὸ παρετήρησαν καλῶς. Εἶναι κλῶνος γαρδένιας ἀπ' ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποίους οἱ ἄγαν κομψοὶ τῆς κοινωνίας μας στολίζουν τὴν κομβιοδόχην των. Τὸ ἄνθος θὰ εἶχε πέσει ἤδη. Δὲν ὑπῆρχον πλέον πολλὰ πράγματα χρήζοντα ἐξέτασιν. Ἐν τούτοις ἀνακινήσαντες τὴν στάκτην ἥτις εὑρίσκετο εἰς πήλινον πύραυνον εἰς τὸ μαγειρεῖον, παρετήρησαν μεγάλην ἐρυθρὰν ἐξ ἱσπανικοῦ κηροῦ σφραγῖδα ἐπιστολῆς. Μήπως ἔλαβε τώρα ἐσχάτως καμμίαν ἐπιστολήν ; ἠρώτησεν ὁ κ. Ζερβαί.

Ἐκάλεσαν τὴν θυρωρόν.

Παρὰ ταύτης ἔμαθον ὅτι τὴν προτεραίαν τῆς εἶχον φέρει ἐπιστολὴν συστημένην.

— Ποῖος διανομεὺς ἔφερε τὴν ἐπιστολήν ;

Ἡ θυρωρὸς εἶπε τὸ ὄνομά του.

— Μὴ τυχὸν γνωρίζεις πόθεν προήρχετο ἡ ἐπιστολή ;

— Εἶχεν ἐπάνω κόκκινον γραμματόσημον, ἀπεκρίθη ἐκείνη. Μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶχεν ἐπάνω τὴν λέξιν England.

— Ὥστε ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν ἐστάλη. Ἀλλά, διατὶ συστημένη ; . . . Περίεργον !

Ἔπειτα νέα τις σκέψις ἤστραψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Μὴ εὑρήκατε τυχὸν γράμματα πρὸς αὐτὴν τοῦ συζύγου της ; ἠρώτησεν.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ κ. Λαρώζ. Δὲν μᾶς ἔδοθη καιρὸς νὰ κυττάξωμεν ἀκόμη.

Ὁ κ. Ζερβαὶ ἤρχισεν ἀμέσως νὰ ἀνερευνᾷ ὁ ἴδιος. Εἰς τὰ διάφορα σκεύη δὲν ἀνευρέθη οὔτε ἐπιστολὴ οὔτε οἱονδήποτε ἔγγραφον.

Εἰσῆλθον τελευταῖον εἰς τὴν αἴθουσαν. Τὸ ἐν αὐτῇ γραφεῖον εἵλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Ζερβαί. Ἂν ὑπάρχουν, ἐκεῖ μέσα θὰ εὑρίσκωνται, εἶπε.

δεσποινὶς Ἀσπασία Σκορδέλη δὲν φείδεται οὐδενὸς κόπου, οὐδεμιᾶς θυσίας πρὸς τελειοτέραν τῶν μαθητριῶν της μόρφωσιν. Εἶναι ἓν εἶδος στοργικῆς πρωτοτόκου ἀδελφῆς, ἡ ξανθὴ καὶ ὡραία κόρη, ἀδελφῆς, ἀναπληρούσης καὶ μητέρα καὶ πατέρα καὶ οἰκογένειαν, διὰ πάντα τὰ παιδιάτης, ὡς ἀποκαλεῖ μετὰ πολλῆς γλυκύτητος ὅλας τὰς μαθητρίας της.

Καὶ βλέπει οὕτω μετὰ χαρᾶς τὸ Παρθεναγωγεῖον της προκόπτον καὶ δρέπει τοὺς ὡραίους καρποὺς τῶν κόπων της, καὶ δέχεται τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως τῶν γονέων καὶ τῶν φίλων της, οἵτινες μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ παρακολουθοῦν τὴν παιδαγωγικὴν δρᾶσίν της.

Αἱ ἐξετάσεις τῆς μουσικῆς της καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑπῆρξαν ὄχι μόνον ἐφάμιλλοι, ἀλλὰ καὶ ὑπέρτεραι τῶν παρελθόντων, τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδός μας δος Σοφίας Φωτιάδου προϊσταμένης πάντοτε αὐτῆς καὶ συνεχιζούσης τὸ ἔργον τῆς μεγάλης διδασκάλου της κ. Φρίμ, ἧς εἶναι ἡ ἀξία διάδοχος.

Πρότυπον Ἑλληνικὸν Παρθεναγωγεῖον

Περὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν ἐξετάσεών του τῆς τόσον ἐπιτυχοῦς ἐγράψαμεν ἤδη. Περὶ τῶν μαθημάτων ἰδίᾳ τῶν διδαχθέντων διὰ πρώτην φορὰν παρὰ τῆς λογίας διευθυντρίας αὐτοῦ κ. Καλλιόπης Κεχαγιᾶ πρέπει νὰ γίνῃ ἰδιαιτέρα μνεία, ἰδίᾳ περὶ τοῦ μαθήματος τῆς Καλλιτεχνίας, εἰς τὸ ὁποῖον τόσην εἰδικότητα ἔχει ἡ διδάξασα, ἡ ἐγκύψασα εἰς καλλιτεχνικὰς σπουδὰς καὶ τόσας ὡραίας περὶ Τέχνης μελέτας της δημοσιεύσασα.

Ἐὰν δ' εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ εὔρωστος μορφὴ τῶν μαθητριῶν εἶναι ὁ ἄριστος γνώμων τῆς ὑγιοῦς αὐτῶν πνευματικῆς καὶ σωματικῆς ἀγωγῆς, βεβαίως αἱ εὐσταλεῖς κορασίδες τοῦ Προτύπου Παρθεναγωγείου, αἱ τόσον λαμπρῶς ἠσκημέναι εἰς τὸ μάθημα τῆς Γυμναστικῆς, αἱ τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμὸν προκαλέσασαι μαρφοῦνται καὶ ἐκπαιδεύονται καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς παιδαγωγικῆς καὶ ὑγιεινῆς. Τοῦτο ἄλλως ἐβεβαίωσεν ἡ κ. Κεχαγιᾶ ἐν τῇ ὡραίᾳ καὶ εὐγλώττῳ λογοδοσίᾳ της, καθ' ἣν ἐβεβαίωσεν ὅτι οὔτε νοσοκομείου δὲν ἔλαβον ἀνάγκην καθ' ὅλον τὸ ἔτος.

Ἡ λογοδοσία τῆς κ. Κεχαγιᾶ ὑπῆρξε μεστὴ διδακτικωτάτων μαθημάτων διὰ τοὺς γονεῖς ἰδίᾳ, τοὺς μὴ ἐννοοῦντας πάντοτε τὸν σκοπὸν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος καὶ διὰ τῆς ὀλιγωρίας αὐτῶν συντελοῦντας ὅπως παρακωλύηται ἡ τακτικὴ καὶ κανονικὴ αὐτοῦ ἐφαρμογή.

Ἡ κ. Κεχαγιᾶ κατέπαυσε τοῦ λόγου της ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζωηρῶν χειροκροτημάτων τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου της.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Κ. Ρ. **Μυτιλήνην**. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὡραίαν καὶ εὐγενῆ ἐπιστολήν. Ἀποστελλόμενον δημοσιεύται εὐχαρίστως.—Καν Μ. Β. **Σῦρον**, Σημείωσις μετὰ δρ. 41 ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Δα Μ. Η. Κ. **Γενεύην**. Χειρόγραφόν σας ἐλήφθη καὶ δημοσιεύεται προσεχῶς.—Κον Ι. Ι. **Σμύρνην**. Σᾶς εὐχαριστῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν.—Κον Ν. Δ. Ν. **Βῶλον**. Βεβαίως ἐλήφθησαν καὶ ἤδη ἔχετε ἐπιστολήν μας.—Κον Στ. Α. Σγ. **Χίον**. Ἐδημοσιεύθη ἡ σχετικὴ εἰδοποίησις καὶ βεβαίως θέλει ἐπαναληφθῆ ἡ δημοσίευσις αὐτῆς. —Δα Θ. Α. Μ. **Στενήμαχον**. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 97 ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν.—Καν Α.Μπ. **Κων|πολιν**. Ὀφείλετε μόνον τὸ τρέχον ἔτος.—Καν Αἰ. Α. Ρ. **Αἰγιαλόν** (Σάμης). Ἡ ἀποσταλεῖσα συνδρομὴ εἶναι τοῦ 1892. Ὀφείλετε ἔτι 93 καὶ 94.—Κον Κ. Σ. Γ. **Χίον**. Πάντα τὰ καθυστεροῦσαντα ἀπεστάλησαν.—Καν Π. Δρ. **Πάτρας**. Τὸ φύλλον ἀπεστέλλετο πάντοτε τακτικῶς, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ πρώτη διεύθυνσις δὲν ἦτο ὀρθή. Ἤδη ἐλπίζομεν μὲ τὴν νέαν διεύθυνσιν θὰ ἐπικρατήσῃ τάξις.—Καν Αἰ. Κ. **Ἀλεξάνδρειαν**. Εἶναι τόσαι πολλαὶ τοιαύτης περιωπῆς ποιήτριαι, ὥστε ἐὰν ὅλα τὰ ποιήματα ἐδημοσιεύοντο ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» θὰ ἐγράφετο ὅλη μὲ στίχους, καὶ τί στίχους.—Καν Α. Μ. **Ὀλτενίτζαν**. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Κον Ε. Ν. Τ. **Βάρναν**. Φρ.χρ. 100 ἐλήφθησαν, μυρίας εὐχαριστίας.

ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ "ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ,,

Γενομένης τῆς κληρώσεως τοῦ Λαχείου τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν ἐκέρδισαν οἱ ἀκόλουθοι ἀριθμοί:

Ὁ ἀριθμὸς **783** ἐκέρδισε τὴν λαχειοφόρον ὁμολογίαν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ σειρὰν δὲ οἱ ἀκόλουθοι 100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν μικρὸν ἀντικείμενον ἕκαστος.

3749	1841	58	2005	363	904	5001	4670	7
786	38	290	181	854	2934	3012	3122	5118
811	78	2032	1849	55	102	1227	4745	456
3625	880	4100	25	793	2964	101	3347	5093
1568	3873	18	378	12	2036	675	57	3946
2111	180	743	4000	2050	21	3334	424	2034
2141	1872	2217	45	601	1603	88	300	1
1418	3179	2427	63	4583	1199	2394	9	1337
4222	2046	13	1893	2205	10	1700	2500	94
1821	3180	29	4550	1934	50	1550	2006	4987
3140	49	3197	2800	33	4003	2664	1856	2229

Ἀλλὰ καὶ ἐν τούτῳ οὐδὲν εὑρέθη ἕτερον ἢ ἀποδείξεις πληρωμῆς ἐνοικίου καὶ τοῦ γκάζ.

— Τοῦτο ἀποβαίνει πολὺ περίεργον, παρετήρησεν ὁ κ. Ζερβαί. Ἀδύνατον νὰ μὴ εἶχεν ὀλίγα χρήματα αὐτὴ ἡ γυνή, καὶ ἐν τούτοις δὲν εὑρέθη οὔτε ἓν πενταλεπτον.

«Τὸ γραφεῖον αὐτὸ τὸ ἤνοιξε βεβαίως ὁ δολοφόνος μὲ τὸ κλειδίον του—διότι δὲν φαίνεται διὰ τῆς βίας ἀνοιχθέν,—καὶ ἀφοῦ ἐπῆρεν ὅ,τι χρήματα καὶ ὅ,τι ἔγγραφα ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ, τὸ ἐκλείδωσε πάλιν.

— Ἐκ τούτου προκύπτουν δύο τινά, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Πρῶτον ὅτι ὁ δολοφόνος ἦτο οἰκεῖος, καὶ ἔπειτα ὅτι ἐγνώριζε καλῶς τὰς συνηθείας της. Ἢ ὅτι ἦτο ὀξυδερκέστατος, καὶ ὅτι ἐνήργει μετ' ἀξιοπαρατηρήτου ἀταραξίας καὶ σκέψεως.

Ὁ κ. Ζερβαὶ δὲν περιώρισε μέχρι τοῦ σημείου τούτου τὰς ἐρεύνας του.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, καὶ ἐπεσκέφθη τὰ θυλάκια τῆς κρεμαμένης ἐν αὐτῷ ἐσθῆτος τῆς Τερέζας.

Εὗρηκεν ἐν τούτοις ζεῦγος χειροκτίων, λεπτὸν μανδήλιον καὶ ἓν χρηματοφυλάκιον.

Τὸ χρηματοφυλάκιον ἦτο κενόν!

— Τί νὰ σᾶς εἰπῶ! . . . εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Μὲ καταπλήττει ἡ ἀπάθεια, ἡ πλήρης ψυχραιμία τοῦ δολοφόνου.

Τόσον ὑπερμέτρως μεμελετημένη συμπεριφορὰ δίδει νὰ ἐννοήσῃ τις ὅτι σκοπὸς τοῦ ἐγκλήματος δὲν ἦτο ἡ κλοπή . . . . Ἠθέλησαν μόνον νὰ κάμουν νὰ ὑποτεθῇ τὸ τοιοῦτον, διὰ νὰ περιπέσωμεν εἰς πλάνην.

«Ποῦ εἶναι δὲ καὶ ἡ χθὲς ληφθεῖσα παρ' αὐτῆς συστημένη ἐπιστολή; Δὲν τὴν εὑρήκαμεν. Ἀπόδειξις ὅτι τὴν ἔκλεψαν καὶ αὐτὴν μαζῆ μὲ τὰς ἄλλας.

«Πρὸς στιγμὴν ἤλπισα ὅτι θὰ τὴν εὕρωμεν εἰς τὸ θυλάκιόν της, ἀλλ' οὔτε ἐκεῖ ἦτο. Καταφανὲς ὅτι ὁ δολοφόνος ἔκαμε πρὸ ἐμοῦ τὴν αὐτὴν σκέψιν μὲ ἐπρόλαβεν.

Αἴφνης ἔλαμψαν καὶ αὖθις αἱ φαιοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ κυρίου Ζερβαί.

— Εἰξεύρετε, ἠρώτησεν, ἂν τὸν ἠγάπα τὸν σύζυγόν της αὐτὴ ἡ κυρία Ἀνδρέου.

— Μέχρι λατρείας μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς καὶ ἐκεῖνος δὲ τὴν ὑπεργάπα. Τὸν εἶδα ὅταν ἐθεράπευα τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τὸν τυφοειδῆ πυρετόν, νὰ τὴν περιποιῆται μετ' ἀπείρων συγκινητικῶν δειγμάτων στοργῆς. Σᾶς βεβαιῶ δὲ ὅτι ὁ ἄτυχης αὐτός, καίτοι πτωχὰ ἐνδεδυμένος, ἔχει ἐξωτερικὸν πρίγκηπος. . . .

Ὁ κ. Ζερβαὶ διηυθύνθη τότε αἴφνης πρὸς τὴν κλίνην ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ νεκρὰ καὶ ἔχωσε τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ προσκεφάλόν της. Αὐτὴν τὴν κρυφῶνα ὡς τόσον δὲν θὰ ἀνεκάλυψεν ὁ δολοφόνος εἶπεν, ἀνασύρων ἐκεῖθεν ἐν θριάμβῳ τεμάχιον χάρτου πολλάκις διπλωμένον . . . . Εὐτυχῶς!

— Ἐπιστολὴ εἶναι, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ναί, καὶ θὰ εἶναι ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν σύζυγόν της. Ἡ ἄτυχής δὲν θὰ τὴν ἀπεχωρίζετο οὔτε τὴν ἡμέραν οὔτε τὴν νύκτα. Ἀφοῦ τὴν ἐξεδίπλωσε τὴν ἀνέγνωσε ἐν βίᾳ.

Εἰς τὸ ἄνω μέρος ὑπῆρχον αἱ λέξεις.

«Μεταλλεῖον χρυσοῦ: Π έ τ ρ ο ς καὶ Π α ῦ λ ο ς.

Κατωτέρω, διὰ χειρὸς γεγραμμένον, τὸ λόγιον: Ἐ λ π ὶ ς καὶ θ έ λ η σ ι ς.

Λεπτομέρειά τις, περὶ τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κύριον Ζερβαί.

«Μὲ πρώτην εὐκαιρίαν, ἔγραφεν ὁ Ἀνδρέας εἰς τὴν γυναῖκά του, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν θὰ μοῦ φανῇ ἀσφαλεστάτη, θὰ σοῦ στείλω ποσότητά τινα ἀρκετὰ μεγάλην ἵνα σοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ καθέξῃς αὐθις ἐν τῷ κόσμῳ οἷαν καὶ πρότερον κατεῖχες θέσιν. Μὲ λέγεις ὅτι σοῦ σώζονται ἀκόμη τρεῖς χιλιάδες φράγκα, καὶ ὅτι αὐτά, μὲ ὅσα κερδίζεις ὡς ἐργάτις, θὰ σοῦ ἀρκέσουν διὰ πολὺν ἀκόμη καιρόν. Τί εἶναι ὅμως τρεῖς χιλιάδες δι' ἐσέ, ἀπέναντι ὅσων ἐπεθύμουν νὰ ἔχῃς εἰς τὴν διάθεσίν σου, ὡραία μου μαρκησία. Ἐγὼ σὲ ἤθελα νὰ ἦσαι στολισμένη ὡς βασίλισσα, φορτωμένη πολυτίμους λίθους, μὲ τρίχαπτα, μὲ τὰ πλουσιώτερα ὑφάσματα, μὲ ὅ,τι ὑπάρχει πολυτιμότερον ἐπὶ τῆς γῆς».

Ὀλίγην προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τὰς θερμὰς ταύτας ἐκφράσεις τῆς συζυγικῆς στοργῆς ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

Δύο μόνον τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν.

— Ἦτο μαρκησία, εἶπε. Ἐνδεχόμενον δὲ ἦτο νὰ τῆς εἶχε στεῖλει ἤδη μέγα τι ποσὸν διὰ τῆς Ἀγγλίας.

— Ὦ! Μαρκησία! ἀνεφώνησεν ὁ ἰατρὸς Πρυνιέ. Τοῦτο οὐδόλως μὲ ἐκπλήττει, διότι ὁ σύζυγός της εἶχε λαμπρὸν ἐξωτερικόν, καὶ θὰ ἤρμοζε κάλλιστα τοιοῦτος τίτλος.

—Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπὶ συστάσει ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβε χθές, καὶ ἤτις, κατὰ τὴν γνώμην μου, θὰ περιεῖχε τὸ ποσὸν ὅπερ τῆς ἔστελλεν ὁ σύζυγός της, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἔκλεψεν ὁ δολοφόνος κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα, θὰ λάβω ἀμέσως πᾶσαν φροντίδα, καὶ διὰ νὰ ἀνακαλύψω τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως αὐτῆς· συντόμως θὰ γνωστοποιηθῇ εἰς τὰς διαφόρους τραπέζας νὰ ἔχουν τὸν νοῦν των.

(Ἀκολουθεῖ).